

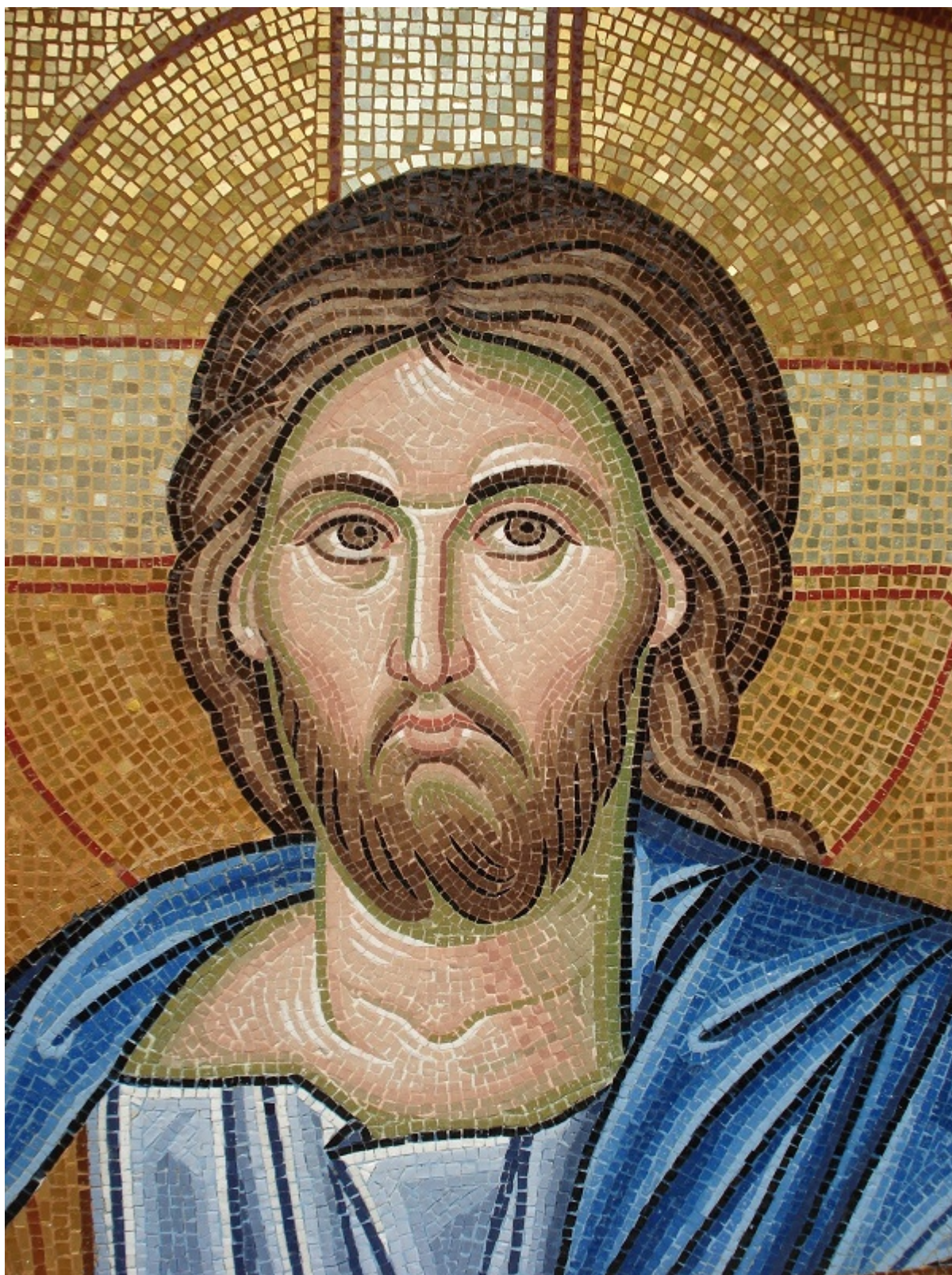
Τι πιστεύουμε για το πρόσωπο του Χριστού;

[/ Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Το δόγμα περί Χριστού είναι εξ ίσου σημαντικό, όσο και το δόγμα περί Αγίας Τριάδος. Είναι δόγμα πίστεως κορυφαίο, στο οποίο ανακλάται η οικονομική Τριάδα. Λέγοντας αυτό εννοούμε τον Τριαδικό Θεό στις εξωτερικές του ενέργειες, στη δημιουργία του κόσμου και την απολύ-τρωση. Ο Λόγος του Θεού που στη μεταφυσική Τριάδα (στο Θεό καθ' εαυτόν) σχετίζεται με την ουσία και τις άλλ-λες δύο Τριαδικές υποστάσεις της θεότητας, αφήνει τους ουρανούς —χωρίς να χάσει το θεοπρεπές του αξίωμα — και κατεβαίνει στη γη, γίνεται άνθρωπος ιστορικός για να σώσει τον πεσμένο άνθρωπο από την αμαρτία. Η είσοδος αυτή στο πεδίο της ζωής και η ανάληψη της κακοπάθειας της ιστορικής στιγμής είναι γνωστή ως «κένωσις» του Λό-γου. Ο Λόγος γίνεται άνθρωπος για να λυτρώσει τον άνθρωπο από το ζυγό της αμαρτίας και την οδύνη του πνευματικού θανάτου.

Στο Χριστό υπάρχουν δύο φύσεις, η θεία και η αν-θρώπινη, και ένα πρόσωπο, του αΐδιου Λόγου. Η ανθρώπινη φύση του δεν είχε δικό της πρόσωπο, ήταν ανυπόστατη.

Η θεία φύση του Χριστού ήταν η τέλεια φύση της θεότητας. Επίσης τέλεια ήταν και η ανθρώπινη φύση του, στην οποία υπήρχε ψυχή νοερά και λογική, ενωμένη με σώμα υλικό και αληθινό. Η ένωση των φύσεων έγινε στη μήτρα της Παρθένου «εξ

άκρας συλλήψεως». Μόλις δηλαδή η Μαρία δέχτηκε τον ασπασμό του αγγέλου, το Πνεύμα του Θεού εμόρφωσε στην παρθενική μήτρα της το έμβρυο Χριστό, με το οποίο ενώθηκε αμέσως ο Λόγος του Θεού, χωρίς το ενωθέν (η ανθρώπινη φύση) να προφθάσει να ζήσει έστω και μία χρονική στιγμή έξω από την ένωση, ως πρόσωπο ξεχωριστό και ίδιο. Συνεπώς ως άνθρωπος ο Χριστός δεν είχε δικό του ξεχωριστό πρόσωπο, αλλά φε-ρόταν στο αΐδιο πρόσωπο του Λόγου.

Η σύλληψη και η γέννηση του Χριστού ήταν υπερφυσικές. Σ' αυτές δεν λειτούργησαν οι συνήθεις νόμοι της φύσεως. Η Μαρία δεν συνέλαβε με τη γνωστή σύμπραξη ανδρός και γυναικός, αλλά με τη δημιουργική ενέργεια του παναγίου Πνεύματος. Ο Χριστός ήταν «απάτωρ εκ μητρός», δεν είχε δηλαδή πατέρα σύζυγο της μητέρας του. Αφού δε δεν συνέπραξε άνδρας, η Μαρία συνέλαβε το Χριστό χωρίς να χάσει την παρθενία της. Στο αυτό μέτρο παρθενική και υπερφυσική ήταν και η γέννηση του Κυ-ρίου, γέννηση ανώδυνη και αλόχευτη (χωρίς τα φυσικά λόγια). Η γέννηση του Σωτήρος δεν ακολούθησε τους ρυ-θμούς της φυσικής ανθρώπινης γεννήσεως. Γι' αυτό και γεννήθηκε χωρίς το προπατορικό αμάρτημα, με το οποίο έρχονται στον κόσμο όλοι οι άλλοι άνθρωποι. Στο Χριστό έσπασε η συνέχεια της αμαρτωλής φύσεως του Αδάμ, η οποία κληροδοτεί το προπατορικό αμάρτημα σε όσους εκφύονται απ' αυτήν. Ο Χριστός είναι ο καινός Αδάμ της χάριτος, η νέα πνευματική ρίζα της ανθρωπότητας, η οποία κληροδοτεί την πνευματική αναγέννηση και τη σωτηρία στους πιστεύοντες.

Η ένωση των φύσεων στο Χριστό είναι υποστατική, ασύγχυτη και αδιαίρετη. Λέγοντας υποστατική ένωση εννοούμε ότι αυτή έγινε στην υπόσταση (εξ ου και το όνομα) ή το πρόσωπο του Λόγου. Επαναλαμβάνουμε και πάλι ότι η ανθρώπινη φύση του Χριστού ήταν ανυπόστατη, δηλαδή δεν έζησε ποτέ από μόνη της έξω από το πρόσωπο του Χριστού. Αυτό έχει μεγάλη σημασία. Στην ένωση οι φύσεις δεν επηρέασαν η μία την άλλη, δεν μετατράπηκε η μία στη φυσική ποιότητα της άλλης, αλλά παρέμειναν κάθε μια στη φυσική της ποιότητα και πληρότητα, χωρίς στο έξης ν' αποχωρίζονται η μία από την άλλη. Ενώθηκαν «ατρέπτως, ασυγχύτως, αδιαιρέτως, αχωρίστως».

[Συνεχίζεται]